

[Ellen Strange Petersen.]

uddannelsesvejene aldrig er definitivt lukkede, men at der er mulighed for at skifte spor f. eks. for den unge, der modnes langsommere end sine jævnaldrende, eller som først på et ret sent tidspunkt får lyst til en boglig uddannelse; her var det, at HF som almen uddannelse var tænkt placeret, men den plads kan den kun have, hvis der virkelig er bred adgang til HF-kurserne og ikke et mere eller mindre camoufleret krav om realeksamen som adgangsbevis.

Det var den ene side af sagen. Det andet vigtige problem er HF-eksamens kompetence til videreuddannelse. Ministeren fremhæver, at HF standser på et lavere fagligt niveau end gymnasiet; hr. K. B. Andersen er sikkert også opmærksom på, at det står i ministerens redegørelse, og jeg regner med, at vi så er enige på dette punkt. Det er helt i overensstemmelse med loven. I den betænkning, som ministeren har citeret, tales der om de fornødne tillægsprøver på de områder, hvor HF ikke måtte være direkte adgangsgivende. HF er ikke og er ikke tænkt som en studentereksamen; den er ganske vist nødt til at være noget i retning af en studentereksamen, fordi HF-eksaminander, der kommer på seminarier, skal kunne uddannes på lige fod med seminarieelever, der har studentereksamen. I hvor høj grad det vil lykkes, kan man jo ikke sige, før den nye seminarielov træder i kraft, men alle sagkyndige synes jo at mene, at det vil kunne gå.

Alle må vist erkende, at det studieplansudvalg, der har tilrettelagt HF-undervisningen, har haft en meget kompliceret opgave. Der skal være åbent nedad, og der skal være åbent opad, og man må dele ministerens beundring for det arbejde, der er udfoldet med at få undervisningen i gang på en måde, der tydeligt virker tillokkende. Den store tilgang afslører jo klart, at formen er tiltrækkende; men problemerne er ikke løst hermed. Ministeren siger, at det springende punkt er HF's kompetence. Her synes jeg det er vigtigt at holde fast ved den anden af ministerens udtalelser, nemlig den, at mens gymnasiet er en 3-årig fortsat almen uddannelse, der fortrinsvis sigter mod universiteter og højere læreanstalter, er HF en 2-årig, der sigter mod andre videregående uddannelser som læreruddannelsen,

teknika, landbohøjskole, sociale højskole o. lign. Der er altså forskellige muligheder for studenter og for HF-eksaminander, og det synes jeg ikke der er nogen grund til at beklage; vi behøver da ikke alle sammen nødvendigvis at komme rundt om universiteterne. Men HF skal ikke være en ny blindgyde, det har alle været enige om. Det skal være muligt for en HF-eksaminand at supplere sin viden, så han eller hun kan gå på universitet eller anden højere læreanstalt. Uenigheden opstår, når man skal drøfte, hvor og hvordan denne tillægsviden skal erhverves. Som jeg tidligere har nævnt, er jeg og min gruppe med mig meget betænkelig ved det bløde indslusningssystem, som planlægningsrådet har fundet frem til, og som forudsætter, at man foretager en omvurdering af studentereksamen og deler studenterne op som mere eller mindre veltilpassede til det studium, de vælger sig. Det kan ikke være rimeligt at pille ved studentereksamens kompetence, fordi man er utilfreds med HF's kompetence. HF's problemer med hensyn til tillægsprøver kan løses, uden at man om- eller nedvurderer studentereksamen. Det vil være billigst og mest rationelt at lade de HF'ere, der måtte ønske at studere videre, tage de tillægsprøver, de måtte behøve, før de begynder på det egentlige studium, fremfor at sluse dem blødt ind og lade dem begynde samtidigt på et forlænget studium.

I øvrigt er det muligt allerede i dag at komme på universitet uden studentereksamen, men efter ansøgning og på dispensation. Ville det ikke være klogt at give eventuelle HF-ansøgere en sådan dispensation i første omfang, før man lavede en generel ordning? Det drejer sig jo ikke bare om penge om lokaler og lærere, det drejer sig først og fremmest om unge menneskers fremtid. Der er ingen, der vinder noget ved at lade en hel kategori unge forsøge sig og eventuelt lide nederlag. Det allervigtigste i hele uddannelsessystemet må være at få sporet de unge ind på veje, hvor de egner sig og kan gøre sig gældende. Skuffelser og nederlag kan man ikke helt undgå, men det må være målet at gøre disse skuffelser og nederlag så få og så små som muligt.

Med disse ord vil jeg endnu en gang sige tak til ministeren og anmode om, at vi i det faste undervisningsudvalg må blive holdt